

Het was Hadewig nooit eerder opgevallen hoe de boekwinkel van haar moeder detoneerde in het straatbeeld. Nu opeens zag ze het, nu ze er vanonder haar capuchon een vluchtige blik op wierp, terwijl ze naar haar vriendin zwaaide die iets riep over een proefwerk. 'Succes met leren,' misschien, maar ze verstond het niet echt. Normaal stonden ze nog eindeloos te kletsen voor de boekwinkel, met hun fietsen tussen hun benen en hun armen leunend op het stuur. Maar nu, met dit weer, konden ze maar beter zo snel mogelijk naar binnen gaan.

De plassen ontwijkend stuurde Hadewig haar fiets de stoep op. Ze opende de smalle deur naast de boekwinkel en zette haar fiets tegen de muur in het steegje. Ze had geen zin om door de regen helemaal naar het plaatsje achter het huis te lopen. Later vandaag zette ze haar fiets wel onder het afdak.

De winkelbel klingelde toen ze de deur van de boekwinkel opende. Binnen was het stil. Het rook naar oud papier en drukinkt, zoals altijd, maar vandaag ook naar natte jassen. Hadewig zag niemand, ook haar moeder niet. Op haar: 'Hoi, ik ben thuis!' kwam geen antwoord.

Ze snoof de vertrouwde boekengeur op en liep langzaam langs de rekken naar achteren. Haar ogen dwaalden over de rijen boeken, tot aan het hoge plafond. De duizenden boeken gerangschikt naar soort: kinderboeken, romans, thrillers, literatuur, poëzie. Maar ook non-fictie: geschiedenis, kunst, natuurkunde.

Hadewig stond stil bij twee kasten die haaks op de muur stonden en liep ertussendoor. Haar hand gleed over de ruggen en hield stil bij een willekeurig boek. Dat deed ze wel vaker: zomaar een boek uit de kast pakken en erdoorheen bladeren, passages lezen. Voordat ze een boek gepakt had, hoorde ze iets ritselen. Daar, naast haar tussen de rekken, stond een man met een hoed die een schaduw over zijn gezicht wierp. Zijn lange, zwarte haar viel recht naar beneden tot halverwege zijn rug. Het waaierde uit over de donkerblauwe mantel die zijn lichaam verhulde. Alleen zijn handen waren zichtbaar, slank en bleek met lange vingers. In zijn linkerhand lag een opengeslagen boekje waar hij in verdiept was en tussen zijn rechterduim en -wijsvinger hield hij een bladzijde, klaar om die om te

slaan.

Het was gewoon een klant. Toch vond ze het vreemd dat ze hem niet meteen gezien had. Ze wilde weglopen, maar de man maakte zijn blik los uit het boek en keek haar aan. Ze wankelde en greep zich nog net vast aan de rand van een kast. Die ogen. Haar hart bonsde, ze durfde de kast niet los te laten. Ondoorgankelijk, alsof hij dwars door haar heen keek. Het groen van zijn ogen was zo helder dat het bijna licht gaf.

Ze wist een glimlach tevoorschijn te toveren en vroeg: 'Kan ik u helpen?'

De man hield zijn blik op haar gevestigd, deed toen met een snelle beweging het boek dicht en zette het terug in de kast. Gehaast verliet hij de winkel en Hadewig moest gauw opzij stappen om niet omver gelopen te worden. Een tochtvlaag langs haar lichaam. De deur viel dicht. Nog even bleef ze staan, starend naar de deur en de regen daarachter. De man zag ze niet meer. Ze liep verder de winkel in en botste bijna tegen haar moeder op, die net binnenkwam.

'Was er iemand?'

'Nee,' antwoordde Hadewig, sneller dan ze kon denken. 'Ik kwam net binnen.'

'Kom je thee drinken?'

Hadewig knikte. 'Ik kom zo.'

Ze liep naar de plek waar de vreemde man had gestaan en probeerde te ontdekken welk boek hij had vastgehouden. Ze vond het niet. Alle boeken stonden in keurige rijen, niet één stak een stukje naar voren of was juist iets verder op de plank geduwd dan de andere. Over het glas van de deur waardoor de man verdwenen was, liepen regendruppels in straaltjes omlaag. Hadewig verstarde en realiseerde zich: de man was niet nat geregend. Een koude rilling ging door haar heen.

Ze volgde Hester naar de woonkamer, maar bij de deur bleef ze staan. Ze dacht aan wat haar eerder was opgevallen: dat de winkel zo anders was dan de andere panden in de straat. Haar blik dwaalde rond: houten kasten tot het plafond, de donkere houten vloer met slijtageplekken bij de ingang, de ouderwetse toonbank met de kleine laatjes. Het balkenplafond en de deur met het raam waarin de naam van de winkel was gegraveerd. Een tweedehandsboekwinkel. De grote ramen lieten alleen de regen zien en enkele donkere gedaanten die zich gehaast voortbewogen. Niets meer en

niets minder. Toch wist Hadewig dat de boekwinkel voor haar nooit meer dezelfde zou zijn. Niet de winkel was veranderd in dat ene ogenblik, maar zij.

Met opgetrokken benen en haar theemok in beide handen geklemd, zat ze in een hoek van de bank. Hester zat in de andere hoek. Tussen hen in stond het schoteltje waarvan ze om beurten een chocolaatje pakten.

'Hoe was het op school?' vroeg Hester.

'Goed.' Stilte. Een chocolaatje, een slok thee.

'En hier?'

'Ook goed,' antwoordde Hester. 'Niet veel klanten, met die regen vandaag.'

Ze zweeg, leek na te denken, glimlachte.

'Vanochtend kwam er zo'n rare snoeshaan binnen. Hij liep tussen de rekken, leek nogal zenuwachtig. Toen ik vroeg of ik hem kon helpen, werd hij vuurrood. Hij noemde een boek dat ik niet kende. Het leek me niets bijzonders, maar het was net of hij zich schaamde. Alsof hij naar een of ander bizar seksboek vroeg! Ik zei dat ik het wel bij andere antiquariaten kon vragen. Toen keek hij me aan! Hij mompelde iets en ging de winkel uit alsof hij vluchtte.'

Hadewig lachte mee en schudde haar hoofd. Soms kwamen er vreemde mensen in de winkel, het verbaasde haar niet eens meer. Alsof het pand het vreemde aantrok.

Zoals de man die ze vanmiddag had aangetroffen. Ze keek naar Hester die in haar thee zat te blazen. Om de een of andere reden wilde Hadewig haar moeder niet over de man vertellen. Met zijn bijzondere ogen. Ook hij was gevlucht, alleen maar omdat Hadewig hem zag.

'Is er iets?' vroeg Hester.

'Nee, niets bijzonders.' Ze dronk haar thee op, vouwde haar benen onder zich vandaan, pakte nog een laatste chocolaatje en stond op.

'Ik heb een boel huiswerk.'

Ze opende de deur naar de gang, waar een smalle, steile trap naar boven voerde. Ze kon zich niet herinneren ooit eerder tegen Hester gelogen te hebben.

De traptreden kreunden zacht onder Hadewigs gewicht toen ze naar boven liep. Op de overloop ging ze eerst naar de computer, die midden op een

eenvoudig bureau stond. Ze schoof de winkeladministratie van Hester opzij en startte msn op. Terwijl de computer tergend langzaam het programma opzocht, ging Hadewig naar haar kamer. Ze liet haar tas op de grond vallen en plofte neer op haar bed, stapelde vier kussens op tegen de muur en leunde achterover. Ze sloot haar ogen en stelde zich voor dat ze op een rotsblok in de branding zat.

Schuimend zeewater aan haar voeten dat ruisend aan komt rollen, stenen overspoelt, even stilhoudt om vervolgens weer terug te rollen, de stenen blootlegt met nieuwe kleuren, schoongespoeld. De golfjes knabbelen aan haar voeten, het water zingt met de stenen, de geur van de zee omhult haar.

Ze opende haar ogen. Kleur. Haar kamer was de enige plek in huis met kleur. De muur bij haar bed had ze zelf donkerblauw geverfd, het ronde, rode kleed op de houten vloer had ze ooit op een bazaar gekocht, de fluwelen paarse gordijnen voor de drie hoge ramen had ze genaaid uit een lap stof van de markt.

Ze stond op en liep naar de zilveren boom die tussen twee ramen stond. Met haar vingertoppen streek ze langs de kettingen en armbanden die eraan hingen, waardoor een zacht tinkelend geluid klonk. Ze hield een ketting tussen haar vingers maar liet hem hangen. Ze liep weg, aarzelde, ging terug en pakte twee armbanden, een zilveren met een saffier en een ragfijn zilveren bandje dat uit minuscule schakeltjes bestond. Buiten begon het al te schemeren. Het licht van de straatlantaarns weerkaatste in de regendruppels op het raam. Hadewigs spiegelbeeld verscheen en ze sloot het gordijn.

Vanaf de overloop klonk de telefoon. In gedachten telde ze het aantal keer dat hij overging: vijf. Na een stilte hoorde ze Hester van beneden roepen: 'Hadewig! Telefoon!'

Ze riep terug dat ze hem boven opnam en met tegenzin ging ze naar de overloop.

'Ik heb hem,' zei ze door de hoorn. Pas toen ze de klik had gehoord waarmee Hester neerlegde, zei ze, op licht vragende toon: 'Met Hadewig.' Op het moment dat ze Cindy's stem hoorde, zag ze de berichten op msn die

haar vriendin gestuurd had, vijf in totaal.

'Wat ben je aan het doen?'

Hadewig haalde haar schouders op, beseftte dat Cindy dat niet kon zien en zei: 'Acclimatiseren.'

'Accliwatte?' vroeg Cindy en ze lachte schel. 'Laat maar,' zei ze, en ze stelde de vraag die Hadewig gelijktijdig van het beeldscherm las.

'Nee, ik geloof het niet,' antwoordde Hadewig. 'Moet dat dan?' Even was het stil aan de andere kant van de lijn, toen vroeg Cindy: 'Je bent toch wel aan het leren?'

'Min of meer,' zei Hadewig en ze hoorde haar vriendin overdreven zuchten.

'Je bent vaag aan het doen,' zei Cindy beschuldigend. 'Heb je daar nou aantekeningen over of niet? Ik weet zeker dat ik ze gemaakt heb, maar ik kan ze nergens vinden. We moeten ze wel leren, het staat in de leerdoelen.' Leerdoelen, herhaalde Hadewig geluidloos.

'Ik kijk wel even,' zei ze.

'Ja, bedankt. Stuur dan effe een berichtje, dan kan ik verder leren.'

'Stuut,' grapte Hadewig en ze legde de telefoon neer.

In haar kamer ging ze meteen naar het ladenkastje dat aan het hoofdeind van haar bed stond, rommelde tussen de spullen in de tweede la en haalde eruit wat ze zocht: haar ring met de slang die in zijn eigen staart beet, een zwart oogpotlood, paarse oogschaduw en zwarte nagellak. De ring deed ze om de duim van haar linkerhand en met het oogpotlood omrandde ze haar lippen. Daarna lakte ze zorgvuldig haar nagels zwart. Tevreden bekeek ze het resultaat, schudde haar handen en blies over haar nagels. Niet dat het iets uitmaakte; morgen, voor ze naar school ging, moest het er weer af, volgens de vreemde regel van haar moeder. Ze had die regel nooit echt begrepen, maar ze had zich er altijd aan gehouden. "Thuis mag je eruitzien zoals je wilt, maar buitenshuis ben je een fatsoenlijk meisje."

Fatsoenlijk, net als Hester, dacht Hadewig. Gewoon. Saai, kon je beter zeggen. Ze glimlachte naar zichzelf in de spiegel, streek door haar pikzwarte, lange haar. Ze wist dat Hester dat verafschuwde, dat zwarte haar, maar het was haar natuurlijke kleur. Vreemd eigenlijk, want haar moeder was lichtblond, bijna wit.

Ze trok de bovenste la open en haalde er een boekje uit: een schrift met een stoffen kaft met een grillig motief van kraaltjes en lovertjes. Ze

bladerde naar de eerste onbeschreven bladzijde, pakte een pen en noteerde: *Hester is gek*, bedacht dat ze al eerder zoiets had geschreven en vulde het aan met: (*nog steeds*). Daaronder schreef ze: *Vreemde man in winkel*.

Regen.

Haar blik dwaalde van de woorden die ze had geschreven naar het raam, dat nu helemaal donker was.

Opeens is alles anders, schreef ze op, waarna ze haar dagboek sloot en het teruglegde in de la.

Haar schooltas lag nog steeds op de grond. Ze stapte er overheen en ging achter de computer zitten.

"Geen aantekeningen gevonden," berichtte ze aan Cindy. Er waren nog een aantal vrienden online en ze had berichtjes ontvangen waarvan er één luidde: "Ben je nou online of niet?" Ze zette de computer uit. Ze wilde nadenken, al wist ze niet waarover.

Midden in haar kamer bleef ze staan, begon ze rond te draaien, totdat alle spullen en kleuren wazig waren en haar gedachten aan Hesters regels, haar anders-zijn en de vreemde man in de winkel er niet meer waren.

Ze stopte met ronddraaien. De spiegel weerkaatste haar beeltenis: dik zwart haar, zwartomrande lippen, een bleek gezicht met een klein neusje, gebogen wenkbrauwen en heel lichte, blauwe ogen.

Een gevoel van onrust be kroop haar. Ze fronste, waardoor boven haar neus een rimpel verscheen, hield nadenkend haar hoofd scheef, keerde het weer recht en stak haar tong uit. Er klopte iets niet aan dat spiegelbeeld, maar ze had geen idee wat.